

Hồi 38

Liên Hoàn Diệu Kế Nổi Giáo Cho Giặc

Tĩnh Bình vội đứng dậy nói:
- Được, người ra bảo ta sẽ ra nghênh đón.

Lạc Thiên vội hỏi:

- Cho phép tại hạ đi theo với.

Tĩnh Bình ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu đáp:

- Cũng được, nhưng như thế hơi mất sĩ diện của lão sư một chút.

Đại hán áo gấm đã nhanh như điện chạy ra, Khúc Tĩnh Bình, Lạc Thiên lớn bước tiến thẳng vào trong rừng liễu.

Đi được một hồi lâu đã sắp ra khỏi rừng, hai người đã nghe thấy tiếng chuông phong kêu vù, vù, tiếng giận dữ hò hét liên tiếp.

Tĩnh Bình mặt hơi biến sắc, vội chạy ra ngoài rừng liền thấy tám tên đại hán áo gấm vây đánh Ô Phùng. Trận đấu kịch liệt khôn tả.

Tám đại hán áo gấm đều là những tay cao thủ do Tĩnh Bình huấn luyện ra, võ công tinh kỳ và phối hợp rất chặt chẽ nên chúng đối địch với Ô Phùng mới cầm cự được lâu như vậy mà không bị thất bại.

Ô Phùng tức giận khôn tả, mặt lộ sát khí, ra tay toàn dùng những thế võ rất độc ác.

Vừa tới nơi, Tĩnh Bình đã vội quát lớn:

- Các người không được vô lễ như vậy, mau ngừng tay lại.

Tám tên đại hán vội nháy về phía sau.

Tĩnh Bình mỉm cười, tiến lên chấp tay chào Ô Phùng và nói:

- Ô huynh, người lớn bao giờ cũng rộng lượng không chấp nhất những tiểu nhân. Xin huynh đừng giận dữ ra tay đánh chúng như vậy nữa, lát nữa đệ sẽ trừng trị chúng.

Ô Phùng tròn tròn xoe đôi mắt, mặt vẫn lộ sát khí, cười nhạt đáp:

- Được lắm! Thoạt tiên chúng ta hiệp nghị, người nào cũng không được giấu giếm người nào và phải thành thực tương tế, sao trong rừng liễu của huynh lại còn một chỗ bí ẩn không nói rõ cho đệ hay và còn dặn bảo bọn thuộc hạ cản trở không cho đệ vào nữa? Hừ hừ... huynh chớ quên nọc độc của bò cạp trời vẫn còn trong người đấy!

Tĩnh Bình nghe thấy Ô Phùng nói như vậy khó chịu khôn tả và trong lòng cũng rất tức giận nữa nhưng y là người rất thâm, tức giận như vậy mà không hề lộ ra ngoài mặt chút nào, liền mỉm cười đáp:

- Hà tất vì một chuyện nho nhỏ như vậy mà tổn thương mất hòa khí của hai ta, mong Ô huynh bỏ quá cho.

Đột nhiên Lạc Thiên lên tiếng cười nhạt và xen lời nói:

- Thật là ngang tàng, kiêu ngạo vô cùng, núi Đại Lượng này khi nào dung thứ cho được những kẻ ngông cuồng như thế? Như thế có khác gì là phản khách vi chủ không?

Ô Phùng nghe nói liền nổi giận và hỏi Tĩnh Bình rằng:

- Y là ai?

Tĩnh Bình tủm tỉm cười đáp:

- Đây là vị minh đệ của tiểu đệ, đệ phải y đi Giang Nam mãi đến nay mới về tới.

Lạc Thiên đứng cạnh lạnh lùng nói tiếp:

- Bạn cũng đừng nên quên trong người cũng bị bắn trúng hai mươi bốn mũi Đao Hồn Trâm, nếu không phải Sơn chủ nhường nhịn thì có lẽ ngươi đã toi mạng từ lâu rồi.

Ô Phùng mặt biến sắc vội lướt tới trước mặt Lạc Thiên, quát bảo tiếp:

- Người không muốn sống chắc?

Lạc Thiên không thèm nhìn y mà ngẩng mặt nhìn lên trên trời trông rất kiêu ngạo, cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Chưa chắc ngươi đã lấy được tính mạng của mỗi, nếu ra tay đấu với nhau, mỗi dám chắc chỉ mười hiệp là cùng mỗi thế nào cũng khiến Đao Hồn Trâm ở trong ngươi làm nguy liền. Hừ hừ... ngươi chỉ biết ở đây tác oai tác quái nhưng ngươi đâu có biết con gái cung đang bị nhục nhã đau khổ như thế nào không?

Ô Phùng lại càng biến sắc mặt thêm, ra tay nhanh như gió nhằm cách tay phải của Lạc Thiên chộp luôn nhưng thân hình của Lạc Thiên rất kỳ ảo, Ô Phùng yên chí đã chộp trúng nhưng y lại chộp hụt khiến y ngỡ người ra, mặt lại càng lộ sát khí thêm.

Tĩnh Bình thấy Lạc Thiên chế nhạo chửi đổng Ô Phùng như vậy thế nào cũng có dụng ý gì nên y cứ đứng ở một bên mỉm cười, không nói năng gì hết.

Lạc Thiên lại nói tiếp:

- Người muốn thả bò cạp độc ra phải không, chỉ sợ không làm gì nổi ta thôi, nếu không tin người cứ thả ra một con xem sao?

Ô Phùng định chộp lấy Lạc Thiên để bắt y nói ra tung tích con gái cung của mình cho mình hay, ngờ đầu thân pháp của đối phương rất kỳ ảo, y chộp không được, ngược vô cùng liền nổi hung lên định thả bò cạp độc ra để đối phó. Không ngờ đối phương đã biết trước mà còn nói toạc ra như vậy khiến y cứ đứng ngẩn người ra không sao nói được nửa lời.

Tĩnh Bình đột nhiên mỉm cười vội xen lời nói:

- Hạ hiền đệ không nên như thế. Vì con gái cung mất tích, Ô sơn chủ đã bị kích thích nhiều lắm nên tính nết mới thay đổi như vậy. Chắc hiền đệ cũng rõ tâm bệnh thì cần phải có tâm dược mới cứu chữa được, mong Hạ hiền đệ nên nói rõ cho Sơn chủ hay hiện giờ cô nương đang ở đâu? Ngu huynh đã hứa với ông ta rồi, trong ba tháng thế nào cũng tìm ra được tung tích con gái cung của ông ta cho ông ta rồi.

Lạc Thiên đáp:

- Khi thuộc hạ đi qua Đông Quan, vào nhà trọ trong khách sạn ngẫu nhiên nghe thấy người giang hồ nói chuyện. Họ nói đến con gái của Ô sơn chủ bị con trai của Thất Tinh Song Câu Bào Húc, bá chủ giới lục lâm ở Giang Nam là Bào Vĩnh Hoa bắt cóc, nếu quả là sự thật thì Bào Vĩnh Hoa có tiếng là Hoa Hoa Thái Tuế...

Y chưa nói dứt lời, Ô Phùng đã đổi sắc mặt, mặt y tái như gà bị cắt tiết, rồi khẽ hỏi Lạc Thiên rằng:

- Hạ lão sư! Tin này là thực hay hư?

Lạc Thiên tỏ vẻ lạnh lùng nhìn y một cái rồi đáp:

- Tại hạ chỉ tai nghe thôi chứ mắt chưa được trông thấy và lúc ấy lại không biết Ô sơn chủ là bạn thân của Sơn chủ chúng tôi cho nên không để ý và cũng không biết lai lịch của hai người ở phòng kế bên là người như thế nào, cũng không biết chúng có địch mắt trông

thấy hay không hay là chỉ phong thanh thôi nên tại hạ cũng không dám tin lời nói ấy là thực hay hư.

Ô Phùng vội nói tiếp:

- Hiện giờ cha con Bào Húc ở đâu, chắc Hạ lão sư phải biết?
- Cha con y tiếng tăm lừng lẫy Giang Nam, xung hùng xung bá một phương. Ô sơn chủ cứ đến chùa Kim Sơn hỏi thăm là biết liền.
- Ô mỗ phải đi ngay mới được! Chỉ bốn mươi ngày là cùng, thế nào cũng về tới đây được!

Nói xong, y quay mình đi luôn nhanh như gió, nháy mắt đã mất dạng liền.

Tĩnh Bình chờ Ô Phùng đi khỏi, giơ tay lên phất một cái, tám đại hán áo gấm đã vội lui ra ngoài và mới dùng chân lại, rồi y mỉm cười hỏi Lạc Thiên rằng:

- Hạ lão sư, tin Ô cô nương là thực hay hư thế?

Lạc Thiên khẽ cười một tiếng rồi đáp:

- Tất nhiên là việc giả dối rồi.

Tĩnh Bình ngăn người ra giây lát rồi nói tiếp:

- Nếu vậy khi Ô Phùng về núi thế nào mà chả tới đây thí mạng với lão phu?

Lạc Thiên nghe Tĩnh Bình nói xong, cười ha hả rồi đáp:

- Sơn chủ thật là thông minh suốt đời mà ngớ ngẩn nhất thời, kể của tại hạ nói cho Sơn chủ hay hồi nãy là phải lấy con gái của y ra làm mối mới được.

Tiếp theo đó y liền nói rõ kế hoạch cho Tĩnh Bình hay.

Tĩnh Bình nghe xong mừng rỡ vô cùng, vội vẫy tay gọi tám đại hán kia lại rồi cùng Lạc Thiên trở về khách sảnh, sau khi ngồi xuống Lạc Thiên liền nói rằng:

- Xin cho phép tại hạ hãy tránh mặt đã.

Tĩnh Bình gọi tiểu đồng dẫn Lạc Thiên vào mật thất nghỉ ngơi rồi bảo một đại hán rằng:

- Người mau đi điều tra xem Ô Phùng đem theo mấy người?

Y lại dặn một tên đại hán khác rằng:

- Người mau đi triệu Trà Độ, Mông Kỳ hai người đến đây gặp ta mau lên!

Hai tên đại hán ấy vâng lời đi ngay.

Tĩnh Bình lại gọi sáu tên đại hán nọ tới mà dặn rằng:

- Các ngươi sáu người đi điều tra xem Ô Phùng để lại bao nhiêu người ở trên núi? Và nghiêm nghị mật giám thị nhất cử nhất động của chúng, hàng ngày phải về báo cáo cho ta biết rõ tình hình.

Sáu người vâng lời quay mình đi luôn.

Chờ các người đi khỏi, Tĩnh Bình mới quay về mật thất gặp Lạc Thiên.

Lạc Thiên lại nhắc nhở đến chuyện cũ, bảo mình vô ý gây thị phi vô lâm vào người nên muốn đi Nam Hải du ngoạn một phen để tránh né.

Lúc này Tĩnh Bình rất tin cậy Lạc Thiên, khi nào lại để cho y đi như thế, cố hết sức giữ y lại.

Lạc Thiên vừa cười vừa nói:

- Sơn chủ cứ theo kế hoạch của tại hạ mà làm, thế nào cũng diệt được Ô Phùng, tại hạ có ở đây cũng bằng thừa, Sơn chủ khỏi phải miễn cưỡng giữ tại hạ ở lại đây nữa.

Tĩnh Bình nghe nói thở dài một tiếng hỏi tiếp:

- Thủ hạ của lão phu hầu hết đều là những người có võ công trác tuyệt, bảo chúng đi đánh trận giết người thì dư sức nhưng không có một người nào có mưu kế cả. Đã lâu lão phu muốn nhân lúc này nghiên cứu một môn tuyệt học nhưng phải một thời gian khá lâu mới thành công. Nếu không có người thay thế điều khiển hộ lão phu thì lão phu yên tâm làm sao mà nghiên cứu môn võ học đó được nên từ đó đến nay lão phu vẫn chưa toại nguyện.

Khỏi cần nói rõ Lạc Thiên cũng biết Tĩnh Bình muốn giữ mình ở lại đại diện ngôi Sơn chủ hộ, y liền nghiêm nghị đáp:

- Thịnh tình của Sơn chủ tại hạ rất cảm ơn nhưng có hai việc này khiến tại hạ không thể ở lại được để khỏi lỡ mất đại sự của Sơn chủ đi.

- Hai việc gì thế?

- Trước hết cứ theo thực tế mà nói, tại hạ là một kẻ vô danh trong võ lâm, Sơn chủ giao phó cho trọng trách như vậy chỉ sợ thủ hạ của Sơn chủ không chịu phục, không nghe lời tại hạ. Nhỡ bốn sơn có động loạn gì, tại hạ làm sao mà chống chế nổi? Như vậy chả lẽ hết việc lớn của Sơn chủ là gì?

Tĩnh Bình mỉm cười hỏi tiếp:

- Thế còn điều thứ hai?

- Tại hạ không biết một tí gì về sự bố trí của bốn sơn cả, như vậy tại hạ làm sao mà thay mặt cho Sơn chủ được? Tục ngữ có câu "Biết người biết ta, bách chiến bách thắng."

Nói tới đó y tỏ vẻ hồ thẹn và nói tiếp:

- Tại hạ thân như bèo bọt, trôi dạt đây đó đã hơn ba mươi năm trời, tự do tự tại đã quen đi rồi, nhất đáng bị bó buộc, tại hạ chịu sao nổi? Mong Sơn chủ lượng thứ cho tại hạ.

Tĩnh Bình cả cười đáp:

- Lão tướng là chuyện quan trọng hay lớn lao gì, không ngờ chỉ là chuyện ấy, chuyện ấy dễ giải quyết lắm. Lão phu sẽ giao Diêm Vương Lệnh cho hiền đệ, nếu ai không nghe lời hiền đệ, lập tức áp giải tới Hình Đường mà trừng trị. Còn điểm thứ hai còn dễ nữa, ngày mai lão sẽ đưa hiền đệ đi xem cơ quan và bố trí của bốn sơn.

- Xin Sơn chủ cho phép tại hạ suy nghĩ kỹ đã.

Tĩnh Bình chưa kịp trả lời, bỗng có một thằng nhỏ áo xanh chạy vào thưa rằng:

- Trà, Mông hai người đã tới. Hiền đang ở trong đại sảnh đợi chờ Sơn chủ.

Tĩnh Bình liền nói với Lạc Thiên rằng:

- Lão có việc phải ra ngoài giầy lát, mong hiền đệ hãy nghĩ kỹ đi, đừng để cho lão thất vọng!

Nói xong y cùng tiểu đồng đi luôn.

Lạc Thiên không nhận lời ngay là muốn để cho Tĩnh Bình khỏi nghi ngờ.

Y cũng biết Tĩnh Bình là người giáo hoạt lắm, chỉ sơ xuất một tí là mang họa diệt thân ngay.

Độ một tiếng đồng hồ sau, Tĩnh Bình đã quay trở về mặt thất hỏi Lạc Thiên rằng:

- Hạ hiền đệ đã nghĩ kỹ chưa?

Lạc Thiên thở dài một tiếng rồi đáp:

- Sơn chủ thịnh tình như vậy, tại hạ đành phải miễn cưỡng nhận lời nhưng tại hạ xin nói trước là hễ hợp thì ở, còn không thì tại hạ sẽ rút lui ngay.

Tĩnh Bình cả mừng vội nói tiếp:

- Lão sẽ ra lệnh cho các thủ hạ trọng yếu hay để chúng đến đây yết kiến hiền đệ!

Lạc Thiên mừng rỡ thầm!

oOo

Đêm trăng nọ, trên mặt sông Trường Giang ánh sáng của trăng sao chiếu xuống mặt nước, những ngọn sóng lóng lánh như muôn ngàn con cá bạc trôi ở mặt sông. Chùa Kim Sơn xây ngay giữa lòng sông, gió thổi những chùm thiếc mã treo ở trên tháp Từ Thọ va chạm nhau kêu kính cong nghe rất vui tai.

Bào Vĩnh Hoa bỗng ở trong chùa đi ra, trông rất dâm tà đều đặn. Phía sau có hai tên đại hán mang võ khí theo hộ vệ. Y đi được vài bước bỗng ngừng chân lại, quay đầu lại giận dữ nói:

- Tiểu gia theo dõi con nhỏ ấy một ngày trời rồi mà không thấy nó có một điểm nào khác người cả, lão già già nua yếu ớt như thế, con nhỏ ấy thật là một tuyệt sắc giai nhân! Nhất là đôi mắt câu hồn đoạt phách của y thị càng khiến thiếu gia ngứa ngáy khó chịu, tại sao hai người cứ ngăn cản thiếu gia như vậy?

Đại hán mặt đỏ đáp:

- Thiếu gia đã quên mỗi nhục bị cắt mũi năm xưa hay sao?

Vĩnh Hoa mặt đỏ bừng cười nhạt nói tiếp:

- Hồi đó khác, vả lại con nhỏ hôm nay chỉ là một đứa con gái thường, dù có xảy ra việc gì đã có thiếu gia đây chịu hết! Các người còn sợ gì nữa?

Hai đại hán thấy y nói như vậy, không nói năng gì cả, đều lẳng lặng làm thinh.

Đột nhiên trong chùa lại có hai cái bóng người đi ra, người đi trước đẹp tuyệt sắc, đi theo sau là một ông cụ già lụm cụp. Thiếu nữ ấy mặt đẹp tuyệt trần, nàng cất tiếng oanh thỏ thể nói:

- Trăng đêm nay đẹp thực!...

Đột nhiên Bào Vĩnh Hoa tiến lên giơ tay ôm thiếu nữ ấy đi luôn.

Thiếu nữ hoảng sợ thất thanh kêu la, ông già nọ cũng kinh hãi vô cùng, liền lớn tiếng kêu la:

- Cứu tôi với!... Có giặc cướp người!...

Hai tên đại hán kia không ngờ Vĩnh Hoa lại táo bạo đến thế, chúng nhất thời kinh hoảng đứng ngẩn người ra giầy lát rồi đang định đuổi theo Vĩnh Hoa, ngờ đâu ông già nọ vừa kêu la vừa giơ tay ra chụp lấy áo của một tên.

Đại hán ấy lo âu vô cùng, vội quát lớn:

- Người muốn chết phải không?

Nói xong, y liền giở chưởng bổ lên đầu của ông già nọ một cái.

Một bóng người nhanh như điện chớp phi thân nhảy tới, giơ chưởng lên gạt tay của tên đại hán nọ và giận dữ quát mắng:

- Bọn chuột nhắt ở đâu mà dám tới cửa Phật đất thiêng này mà hành hung như vậy?

Đại hán nọ cảm thấy chưởng lực của đối phương mạnh khôn tả nên y không dám đánh ông già nọ nữa, vội nhảy sang bên bầy thước để tránh né nhưng cái bóng nọ nhanh như gió đuổi theo tới. Lúc ấy đại hán kia mới trông thấy rõ người đó tuổi trạc trung niên, mặt vuông mắt hổ.

Hai đại hán nọ xông lại rút đao tấn công người nọ luôn.

Người nọ trầm giọng quát tiếp:

- Cuồng đồ táo gan thật! Có máu thúch chịu trói ngay không?

Bọn phỉ đồ đã nhận ra người đó võ công tuy không cao siêu cho lắm nhưng chưởng thức rất lạ và như bóng theo hình cứ tấn công hoài khiến chúng không sao đào tẩu được nên chúng lo âu khôn tả.

Còn ông già vẫn kêu la cầu cứu hoài, các hương khách ở trọ trong chùa và các hòa thượng nghe tiếng đều chạy cả ra ngoài cửa chùa, vây lấy ông già hỏi thăm.

Trận đấu của ba người rất kịch liệt, người trung niên nọ bỗng giơ tay trái lên gạt thanh đao của địch sang bên rồi giơ hữu chưởng nhắm ngực của tên phỉ đồ áo đen chụp luôn.

Đồng thời y giơ chân lên đá vào đùi tên phỉ đồ thứ hai.

Chỉ nghe thấy bộp một tiếng, chưởng của y đã đánh trúng vào vai tên phỉ đồ áo đen, tên ấy chỉ la lên một tiếng thật lớn rồi ngã ngay xuống mặt đất.

Còn tên phỉ đồ kia thấy vậy vội quay mình đào tẩu luôn.

Người trung niên vội nhặt con dao lên, dí mũi dao vào cổ họng tên mặc áo đen rồi lớn tiếng hỏi:

- Kẻ cướp cô nương kia là ai? Nhà y ở đâu? Muốn sống thì mau nói thật cho ta hay!
Đang lúc ấy bỗng có một lão hòa thượng râu bạc phơ đi tới gần, chấp tay chào và xen lời nói:

- Thí chủ qua đường thấy sự bất bình ra tay trợ giúp, lòng nghĩa hiệp của thí chủ khiến lão tăng quý phục vô cùng nhưng cũng vì thế mà tiểu hiệp đã mang họa vào thân rồi đây!

Chàng trung niên nọ nghe nói ngẩn người ra đáp:

- Tại hạ không tin!

Lão hòa thượng thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Tên cướp thiếu nữ đi khi nãy chính là Hoa Thái Tuế Bào Vĩnh Hoa đấy, những thiếu nữ ở quanh đây hơi có nhan sắc một chút vô phúc mà để cho y trông thấy thì không sao tránh khỏi bị y dâm ô. Cha y là Thất Tinh Song Câu Bào Húc, tướng giặc độc bá một phương, liên kết với quan phủ ở nơi đây rất thân mật, vì vậy dân chúng ở địa phương này sợ y hơn là sợ hổ, không ai làm gì nổi y đâu! Thí chủ chỉ có một thân một mình thôi thì không sao chống chọi được y đâu! Theo ý của lão thì thí chủ hãy rời bỏ nơi đây đi ngay đi!

Người trung niên ấy trợn tròn xoe đôi mắt, cười như điên như khùng đáp:

- Không ngờ lại có câu chuyện như thế này! Tại hạ cứ ở lại đây can thiệp vào việc này một phen.

Nói tới đó, y lại dí dao vào cổ tên phỉ đồ nọ quát tiếp:

- Nói mau! Bào Húc hiện giờ ở đâu?

Tên phỉ đồ nọ tuy xưa nay rất ngang tàng nhưng lúc này y đã ngoan ngoãn như một con cừu, sợ hãi đáp:

- Bào lão gia nhà ở Thất Tinh Trang, trên bờ sông bên phía nam.

Lão hòa thượng thấy đại hán trung niên kia không nghe theo lời khuyên bảo của mình, liền lắc đầu một cái và nói tiếp:

- Trung ngôn nghịch nhĩ! Lão tăng đành chịu vậy chứ biết nói sao hơn nữa bây giờ?

Đại hán trung niên kia làm như không nghe thấy gì hết, thuận tay giết chết tên phỉ đồ nọ rồi ngẩng mặt lên trời rú một tiếng thật dài.

Tiếng rú đó vừa thánh thót vừa đi xa và mãi không ngớt.

Bỗng đằng xa cũng có một tiếng kêu rú như vậy vọng tới và hình như có rất nhiều người trả lời tiếng rú của y vậy!

Ông già đi theo thiếu nữ liền tới gần đại hán ấy, quỳ xuống van lơn nhờ đại hán cứu thiếu nữ kia thoát nạn.

Đại hán trung niên đỡ ông già nọ dậy an ủi một hồi và hỏi lai lịch của ông ta với thiếu nữ.

Ông già ấy vừa khóc lóc vừa kể lễ thì đã có bảy tám người ở đằng xa chạy tới rí tai đại hán trung niên kia nói một hồi, rồi đại hán nọ dắt tay ông già và dẫn tám chín người nọ đi luôn.

Thất Tinh Trang lớn rộng, bên trong nóc nhà dựng lên san sát và đình đài không biết bao nhiêu mà kể. Nóc nhà này liền nóc nọ, không sao đếm xuể được.

Không hiểu tại sao tối hôm đó, Thất Tinh Trang lại không có đèn đóm gì cả, bốn bề tối om như mực, bên ngoài sơn trang bỗng có tiếng kêu rú chọc tai và liên miên bất tuyệt không khác gì tiếng ma khóc hoặc sài lang rú, khiến ai nghe thấy cũng phải kinh hoảng hãi sợ.

Lúc ấy Vĩnh Hoa đang ôm thiếu nữ vào lòng, y vốn là con ma hiếu sắc, thật để tới miệng khi nào y lại chịu để yên cho?

Tha hồ thiếu nữ nọ van lơn khóc lóc nhưng khi đã bị Vĩnh Hoa phá trình rồi thì nàng lại thấy khoan khoái và âu yếm tên nọ vô cùng, hai người cứ thì thầm nhỏ to bên gối hoài...

Tả Vinh, tên đại hán còn sống sót chạy về báo động, Vĩnh Hoa chỉ cười thôi rồi căn dặn các tay cao thủ ở trong nhà rằng hễ có ai xâm nhập vào trong nhà cứ việc giết chết đừng có tha!

Đêm hôm đó đã qua, không thấy ai tới xâm phạm sơn trang cả, chỉ nghe thấy tiếng hú kêu liên tiếp rất khả nghi thôi. Lúc ấy, Bào Húc đi vắng chưa về nên không biết chuyện nhưng trong sơn trang đột nhiên phát hiện ba cái xác không đầu đều là những võ sư có võ công rất cao siêu. Vĩnh Hoa kinh hãi vô cùng liền sai người ra bên ngoài dò xét xem có người nào khả nghi quanh quẩn ở ngoài trang hay không?

Lại qua một ngày nữa, không có chuyện gì xảy ra cả. Tối hôm đó trong Thất Tinh Trang như gặp đại địch, nghiêm nghị chuẩn bị.

Lúc ấy đã là canh hai, đột nhiên ngoài trang có tiếng rú kêu chọc tai vọng tới, trong trang liền có mười mấy người chạy thẳng về phía đông nam, thân pháp của mười mấy người

ấy nhanh nhẹn vô cùng, chỉ thoáng trông cũng biết ngay là những cao thủ trên giang hồ, võ công rất trác tuyệt.

Trên một cái đồi ở về phía đông nam có một ông già cao lớn vạm vỡ, mắt điều hâu, mũi chim két, phía sau có ba người áo đen trông mặt rất âm trầm đang đứng yên đó. Ông già to lớn bỗng rú lên một tiếng thật dài, tiếng rú vọng đi khắp tứ phía.

Mười mấy tên cao thủ của Thất Tinh Trang nghe thấy tiếng rú kêu ấy mới biết kẻ địch đang ở trên đồi liền phi thân tới, một người trong bọn lớn tiếng quát hỏi:

- Người ở ngoài trang kêu rú như ma hú như thế làm chi?

Ông già cao lớn trợn tròn hai mắt, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng sắc bén khiến ai trông thấy cũng phải kinh hoảng. Mười mấy người của Thất Tinh Trang biết người đó không phải là tay tầm thường, liền ngấm ngấm phòng bị.

Ông già to lớn đột nhiên cười the thé rồi nói:

- Lão phu ở đây kêu rú việc gì đến các ngươi nào, dù Bảo Húc thân chinh tới đây cũng không cản trở nổi lão phu, các ngươi mau bước đi, đừng có khiến lão nổi giận nữa.

Người của Thất Tinh Trang nghe nói cả giận đáp:

- Thế ra ngươi đến đây là định sinh sự phải không?

Ông già cao lớn cười nhạt một tiếng, vươn tay vươn ra nhanh như điện chớp tấn công luôn một chuồng nhưng khi chuồng đến lưng chừng thì y đột nhiên trầm tay xuống chộp cánh tay phải người nọ và dùng tay trái dí vào ngực người ấy. Người kia chỉ rú được lên một tiếng thảm khốc, mồm mũi tai rỉ máu ra chết luôn.

Hình như ông già ấy đã phải hung tin, rồi cùng ba người áo đen đứng ở phía xa đều nhảy xuống ra tay tấn công liền tiếp. Chỉ nghe thấy tiếng kêu la thảm khốc nổi lên từ phía mười mấy người của Thất Tinh Trang, chỉ có một người đào tẩu được thôi nhưng người đó đã bị thương rồi, còn mười mấy người đã bị ông già và ba người mặc áo đen giết chết.

Ông già cao lớn lại rú lên một tiếng thật dài, bốn phương cách đó không xa cũng có tiếng rú vọng theo. Thế là bọn giặc trong Thất Tinh Trang đều hoảng sợ vô cùng, không một người nào dám ra khỏi trang cả mà chỉ ngấm ngấm phòng bị thôi.

Nói về Ô Phùng đi tìm con, cách ngoài xa mấy mươi dặm hay tin, giận dữ đem theo mười mấy tên đồng đảng tới cứu viện nhưng khi y đi đường bị bọn người áo đen cản trở liền tiếp, vì vậy y tới một cách chậm trễ như thế.

Bọn người áo đen bịt mặt đi lại nhanh như gió, võ công lại rất cao siêu và chúng không tấn công thẳng lại chỉ ám hại ngầm thôi khiến Ô Phùng mệt vì chạy đi chạy lại tiếp ứng. Y tức giận chịu không nổi, nhất là nghe thấy con gái cưng bị Bào Vĩnh Hoa thâu làm nàng hầu, bị nhục nhã vô cùng. Y càng đến gần Giang Nam bao nhiêu càng nghe tin đồn ấy nhiều hơn và còn những tin khiến y hổ thẹn không dám lắng tai nghe nữa...

Lúc ấy, bên ngoài trống canh đã điểm canh tư nhưng trong Thất Tinh Trang lại hoảng sợ vô cùng, nghe tiếng rú kia lọt vào tai người nào người ấy đều sợ đến mất cả hồn vía.

Vĩnh Hoa ở trong nhà đứng ngồi không yên, vẻ mặt âu sầu, đi đi lại lại, mồm lẩm bẩm tự nói:

- Sao đến giờ này chưa thấy cha ta về tới, việc này có vẻ nguy tai lắm.

Bỗng cửa màn ở trong phòng trong mở lên, thiếu nữ bị y cướp từ từ bước ra, mặt có vẻ oán hận.

Vĩnh Hoa thấy vậy ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi:

- Sao cô nương ra đây làm chi?

Thiếu nữ gượng cười và nói:

- Đó là sự báo ứng gian dâm vợ con người của công tử, tuy thiếp gặp công tử thật lòng yêu đương nên thiếp mới phải ra đây nói rõ sự thật để công tử biết mà đối phó.

Vĩnh Hoa cả kinh hỏi lại:

- Cô nương nói như thế là nghĩa lý gì?

Thiếu nữ nhìn y một cái rồi hỏi lại:

- Công tử có biết thiếp là ai không?

Vĩnh Hoa nghe qua mới biết nàng ta nói như vậy không phải là chuyện đùa, liền biến sắc mặt ngập ngừng hỏi:

- Cô nương ở đâu tới và qu[□] tính danh là gì thế?

Thiếu nữ đáp:

- Tôi họ Ô tên là Mộc Châu, là con gái của Ô Phùng và cha tôi đã khét tiếng hoàn vũ và có biệt hiệu là Thiên Khiết Cung Chủ đấy.

Vĩnh Hoa nghe nói mặt nhợt nhạt tựa như rớt xuống dưới vực thẳm vậy, người run lẩy bẩy, mãi mãi không nói được nửa lời. Một lát sau, y mới lên tiếng hỏi tiếp:

- Lệnh tôn là cao nhân như vậy, võ công lại luyện tới mức thượng thừa, tại sao cô nương lại không biết một chút võ công nào hết?

- Mẹ tôi không cho tôi luyện võ.

- Lệnh tôn hiện giờ đang ở đâu?

Cha tôi đi Giang Linh thăm bạn, sáng sớm hôm nay thế nào cũng trở về tới, hay tin này ông ta sẽ đến đây liền, lúc ấy tính mạng của công tử sẽ khó mà bảo tồn được.

Vĩnh Hoa nghe nói mồ hôi lạnh toát ra như mưa, rồi y lại hỏi tiếp:

- Những tiếng rú ngoài trang kia là tiếng kêu của ai đấy?

- Đều là thủ hạ của gia phụ.

Vĩnh Hoa ăn năn hối lỗi vô cùng, bỗng nghĩ ra một kế, vội chạy lại ôm chặt lấy thiếu nữ nọ, vừa cười vừa nói:

- Chúng ta là đôi vợ chồng âu yếm, khi nào hiền thê lại nhẫn tâm để cho tôi chết ở trong tay lệnh tôn hay sao?

- Ai thềm tin lời nói của công tử nào?

Vĩnh Hoa liền quỳ xuống vái lạy trời đất thề thốt rất nặng.

Đang lúc ấy bỗng có một cái bóng người lướt vào, người ấy râu tóc bạc phơ, chính là Thất Tinh Song Cầu Bào Húc.

Vừa vào tới nơi, Bào Húc đã quát lớn:

- Lại là nghiệp chướng, người gây nên đại họa phải không?

Vĩnh Hoa thấy cha mình, hoảng sợ đến mất hết sắc mặt, vội quỳ xuống nói:

- Tội của con đáng chết lắm!

Rồi y chỉ tay vào thiếu nữ và nói tiếp:

- Cô nương này chính là con gái của Thiên Khiết Cung Chủ Ô Phùng đấy, vì Ô cô nương chưa luyện tập võ công bao giờ nên con mới không biết mà bắt lầm cô ta về áp bức thành hôn, bằng không con đâu dám hồ đồ như thế. Bây giờ việc lầm lỡ đã trót rồi, mong cha nghĩ cách cứu con với.

Thiếu nữ kia mặt đỏ bừng, hổ thẹn vô cùng, vội vào trong nhà ngay.

Bào Húc mặt nhợt nhạt như kẻ chết trôi, trong lòng nóng như thiêu và y nhận thấy Vĩnh Hoa nói rất đúng, chẳng nào cũng vậy sự lầm lỗi qua rồi, dù có giết chết y đi cũng vô

ích thôi. Cho nên lão trang chủ dậm chân một cái, lắc đầu thở dài liên tiếp. Y là một tướng giặc độc bá một phương, tai mắt của y rất tinh thông, đã sớm phong thanh Ô Phùng liên kết với Tĩnh Bình rồi nhưng cái tin con gái cưng của Ô Phùng bị mất tích thì y không hay biết gì hết.

Bỗng một đại hán mặc áo đen vội vàng chạy vào thưa rằng:

- Thưa Trang chủ, hiện giờ Ô Phùng đang ở ngoài cửa trang, đòi Trang chủ ra ngay trả lời.

Bào Húc nghe nói hoảng sợ vô cùng, vội quát bảo Vĩnh Hoa rằng:

- Nghiệp chướng có mau theo cha ra yết kiến Ô tiên bối không? Con sự sống chết ra sao phải xem số mi hên xui như thế nào?

Nói xong, y dắt Vĩnh Hoa đi luôn.

Khi ra tới ngoài cửa trang, hai cha con đã thấy Ô Phùng mặt lạnh lùng với mười mấy tay cao thủ sát khí đằng đằng. Bào Húc vội tiến lên cúi mình vái chào, mỉm cười nói:

- Tại hạ Bào Húc không biết Ô tiên bối giá lâm tệt trang mà chậm trễ nghênh đón, mong tiên bối lượng thứ cho.

Ô Phùng cười khì một tiếng, mặt lộ sát khí đáp:

- Nghiệp tử của ngươi, Bào Vĩnh Hoa đâu, mau gọi y ra đây yết kiến lão phu.

Bào Húc hoảng sợ, vội quay đầu lại quát bảo:

- Nghiệp chướng có mau lại yết kiến lão tiên bối chịu tội không?

Vĩnh Hoa hãi sợ vô cùng, vội quỳ phục xuống đất nói:

- Lệnh ái được tiểu bối tiếp đãi tử tế, đang ở trong trang và chưa hề có điều gì thất lễ cả.

Ô Phùng lạnh lùng nhìn Vĩnh Hoa một cái và nói tiếp:

- Nếu vậy thì hay lắm, mau dẫn lão phu vào gặp tiểu nữ. Nếu lời nói của ngươi không đúng sự thật thì đêm nay lão phu sẽ dùng máu rửa sạch Thất Tinh Trang này cho mà xem.

Bào Húc nghe nói rùng mình hoảng sợ và ngấm ngấm nghĩ ra một kế để đối phó.

Vĩnh Hoa dẫn Ô Phùng tới trước cửa phòng của Ngọc Châu, liền lớn tiếng gọi:

- Ô cô nương, lệnh tôn đã tới, xin mời cô nương ra đây tương kiến.

Ngờ đâu y gọi luôn mấy tiếng mà trong phòng không có ai ra trả lời hết.

Vĩnh Hoa hoảng sợ mặt biến sắc.

Ô Phùng thấy vậy, cười nhạt mấy tiếng rồi hỏi:

- Ái nữ của lão phu đâu?

Vĩnh Hoa vội chạy vào trong phòng, thấy bên trong không có một bóng người nào cả, lúc này y hoảng sợ đến mất cả hồn vía.

Ô Phùng biến sắc mặt quát lớn:

- Tiểu bối giỏi thật, dám lừa dối lão phu.

Y giơ năm ngón tay ra nhanh như điện chớp chớp luôn vào lưng Vĩnh Hoa, ngón tay y đâm sâu vào da thịt, vào xương của tên nọ.

Vĩnh Hoa cảm thấy đau buốt tận tim phổi, liền rú lên một tiếng thảm khốc. Bào Húc thấy vậy cũng biến sắc mặt, vội quay mình đi ra luôn. Khi ra tới bên ngoài, y liền lớn tiếng quát mắng:

- Ô Phùng, Thất Tinh Trang này không phải là chỗ để cho các ngươi đến tận cửa hà hiếp như thế đâu, nếu các ngươi muốn sống thì mau thức thủ chịu trời đi.

Ô Phùng liền cười ha hả đáp:

- Đừng nói Thất Tinh Trang nho nhỏ này, dù có là núi đao hay rừng kiếm, lão phu cũng phạt thành bình địa. Có phải ngươi không muốn cứu lấy tính mạng của nghiệp tử nữa hay sao?

Nói xong y bóp mạnh tay một cái, những xương ở trên lưng của Vĩnh Hoa đều gãy hết, tên nọ kêu rú thảm khốc được mấy tiếng thì máu đã hộc ra mồm mũi và chết liền.

Đột nhiên, có vô số hỏa tiễn bắn vào trong phòng, hễ thấy gió là bốc cháy liền. Chỉ trong giây lát, trong phòng ấy đã biến thành biển lửa.

Ô Phùng không ngờ Bào Húc lại có độc kế ấy, y với mười mấy tên đảng đội liền múa chưởng tấn công tới tấp, tiếng gió kêu vù vù ngay. Ngờ đâu, lửa càng gặp gió càng cháy to, Ô Phùng các ngươi bị cháy xém cả râu tóc, quần áo. Chúng vội xông ra ngoài phòng, ngoài nhà lại có những mũi tên độc bắn tới như mưa. Ô Phùng thấy vậy tức giận khôn tả, mang theo chín con bò cạp độc, liền phóng ra hết. Y thấy Bào Húc đứng ở xa mười mấy trượng chỉ huy các thủ hạ bên trong liền kêu hừ một tiếng rồi nhanh như điện chớp xông tới.

Bào Húc vừa trông thấy Ô Phùng đã vội múa song câu tấn công tới nhưng y đột nhiên thấy sau lưng bị đau nhức, liền kinh hãi la lớn một tiếng.

Nhân dịp đó, Ô Phùng đã tới gần giờ song chuông chộp lấy hai chân của y giơ lên cao xé mạnh một cái. Bào Húc chỉ rú lên một tiếng thảm khốc, người đã bị Ô Phùng xé ra làm hai mảnh.

Chín con bò cạp độc bay ra chỉ trong giây lát đã cản cho già nửa số cao thủ của Thất Tinh Trang té ngã. Còn các người khác thấy tình thế bất lợi như vậy đều cắm đầu ù té chạy hết.

Lúc ấy, trong Thất Tinh Trang không có người cứu chữa nữa nên ngọn lửa càng bốc lên càng cao.

Ô Phùng tung mình nhảy lại chộp một tên chưa kịp đào tẩu, tên đó lớn tiếng van lơn hoài. Ô Phùng liền trầm giọng quát hỏi:

- Người có thấy ái nữ của lão phu không?
- Bị Thiếu trang chủ bắt cóc rồi bị ép thành hôn nhưng không hiểu tại sao bị mất tích như thế?

Ô Phùng nghe thấy tên nọ nói như vậy, ngăn người ra bụng bảo dạ rằng: "Hay là Châu nhi đã thất thân cho tên khốn nạn kia nên nó hổ thẹn ẩn núp một nơi không dám ra gặp ta nữa, nhưng ngọn lửa này sẽ giết hại nó cũng chưa biết chừng."

Đột nhiên, có một thân hình nhanh nhẹn nhảy xuống, người này là một ông già cao lớn, mắt ó, mũi chim két. Y đã nhận ra là Toàn Phong Thủ Trà Độn, liền ngạc nhiên vô cùng.

Trà Độn vừa chấp tay chào vừa cười nói:

- Khúc sơn chủ không yên tâm cho nên mới sai tại hạ đem nhiều người tới nhưng không biết Ô tiên bối đã cứu được lệnh ái chưa.

Ô Phùng rầu rĩ đáp:

- Khi lão tới đây, không ngờ suốt dọc đường gặp rất nhiều người áo đen bịt mặt nhảy ra cản trở cho nên mới chậm trễ như thế, ngờ đâu vì sự chậm trễ đó mà ái nữ của lão phu đã đi mất.

Nói tới đó, y ngần ngại không dám nói rõ về chuyện con gái mình vì hổ thẹn quá mà tự tử rồi cũng nên.

Trà Độn tỏ vẻ kinh hãi hỏi:

- Sao, Ô tiên bối cũng gặp những người áo đen bịt mặt cản trở ư? Trong khi đi đường, bọn tại hạ các người cũng gặp bọn áo đen bịt mặt quấy nhiễu, bọn thủ bối đáng ghét thật, cứ tấn công lén lút như vậy và hành tung của chúng lại phiêu hốt như gió.

Ô Phùng trong lòng nóng nảy không yên, không muốn nhắc nhở đến chuyện này nên đưa mắt nhìn Trà Độn một cái, rồi lạnh lùng hỏi:

- Sao chỉ có một mình Trà lão sư tới ư?

Trà Độn ồ một tiếng rồi đáp:

- Những người kia theo sau sắp tới nơi ngay, tại hạ xa xa trông thấy Thất Tinh Trang lửa bốc chọc trời cho nên mới phải tới đây trước.

Nói xong đã có rất nhiều bóng người nhảy tới. Một đại hán mặc trang phục màu đen, người gầy gò nhỏ bé thua với Trà Độn rằng:

- Thuộc hạ dưới đường gặp ba hòa thượng ngồi dưới đất nghỉ, trong đó có một hòa thượng công một thiếu nữ tuyệt sắc hiện đang chạy về phía tây nam, thuộc hạ mới sinh nghi nhưng Sơn chủ đã ra lệnh ở giữa đường không được sinh sự cho nên không dám hỏi họ.

Ô Phùng vội hỏi:

- Hình dáng thiếu nữ như thế nào?

Người gầy gò liền đem hình dáng và trang phục của thiếu nữ kể lại cho Ô Phùng nghe.

Ô Phùng thấy tả đúng hình dáng của Ngọc Châu thì mừng rỡ vô cùng, vội nói:

- Chính là con gái của lão phu rồi.

Nói tới đó, y quay lại bảo Trà Độn rằng:

- Chúng ta mau đuổi theo đi!

Trà Độn đáp:

- Theo ngu kiến của tại hạ thì chúng ta nên chia làm hai bọn đuổi theo, mỗi bọn đi một đường rồi gặp nhau ở ngay chính phía tây nam, như vậy chu đáo hơn.

Ô Phùng nghĩ ngợi giây lát rồi đáp:

- Ý kiến của Trà lão sư cũng có lý.

Thế rồi Ô Phùng với thuộc hạ đuổi theo thẳng về phía tây nam còn bọn Trà Độn thì đi về phía chính diện.

oOo

Tất cả mọi việc xảy ra đó đều là do Lạc Thiên lập quỹ kế, thiếu nữ bị Vĩnh Hoa bắt cóc đó không phải Ô Ngọc Chân mà là một kỹ nữ mượn ở nơi khác về để dụ Vĩnh Hoa vào tròng.

Lúc Ô Phùng theo Vĩnh Hoa vào trong Thất Tinh Trang thì Ngọc Châu giả hiệu đã được Trà Độn dắt ra ngoài rồi.

Những người áo đen bịt mặt mà Ô Phùng lẫn Trà Độn gặp giữa đường cũng là quỹ kế của Lạc Thiên muốn làm cho họ bị cản trở.

Hãy nói Tinh Bình rất kính trọng tài ba của Lạc Thiên, dẫn y đi gặp các thuộc hạ. Ba tháng liền, y đã đưa lạc Thiên đi xem hết mọi sự bố trí trong núi nhưng không hề lộ đến trận A Tu La gì cả.

Lạc Thiên biết Tinh Bình hãy còn hơi nghi ngờ mình, nếu đối với mình cũng vậy cho nên y càng cẩn thận thêm, rất ít ăn nói và lúc nào cũng khiêm tốn hết sức.

Khi về đến mật thất, Tinh Bình mỉm cười nói:

- Lão rất mừng rỡ được hiền đệ trợ giúp cho như vậy, trong hai tháng trời nữa lão cần tham luyện một môn võ công nên không thể để cho những sự việc bên ngoài quấy nhiễu mình được.

Nói tới đó y lại nói sang chuyện khác rồi từ biệt đi luôn.

Lạc Thiên đoán thế nào Tinh Bình cũng ngấm ngầm dò xét cử chỉ của mình nên mấy ngày liền y không ra khỏi cửa phòng một bước, suốt ngày chỉ ngâm thơ uống rượu thôi.

Một chiều nọ, Lạc Thiên đang ngâm nga thì bỗng nghe thấy Tinh Bình ở ngoài cửa sổ lớn tiếng cười và nói:

- Nghe nói Hạ hiền đệ mấy ngày hôm nay cứ ở trong phòng hoài không sợ buồn bực hay sao?

Lạc Thiên vội đứng dậy nghinh đón, lớn tiếng cười và đáp:

- Việc gì cũng đã có Sơn chủ xếp đặt đầu vào đấy, tại hạ cứ theo đó mà thi hành nên tại hạ mới được an nhàn như vậy.

Nói xong y nhìn Tinh Bình một cái và nói tiếp:

- Sơn chủ đã luyện thành công môn võ công kia chưa?

Tĩnh Bình mỉm cười lắc đầu đáp:

- Chưa, mãi mới được rồi giày lát nên đến đây để thăm Hạ hiền đệ.

Nói xong bên ngoài phòng bỗng có tiếng người thưa rằng:

- Thưa Sơn chủ, Tuyết Liên Giáo chủ Vệ Phi Long bái sơn cầu kiến, hiện ở ngoài núi, xin Sơn chủ định đoạt.

Tĩnh Bình đáp:

- Biết rồi, để Hạ đàn chủ ra nghênh đón.

Lạc Thiên cau mày lại đáp:

- Sao y lại đến đây xin nhập với Sơn chủ?

Tĩnh Bình ngăn người ra và hỏi lại:

- Thế ra Hạ hiền đệ quen biết Vệ Phi Long ấy à?

- Không quen biết nhưng nghe nói người này ám sát sư phụ, giết anh, tâm thuật không được đoan chính cho lắm, Sơn chủ phải đề phòng mới được.

- Việc này lão đã phong thanh từ lâu rồi, Hạ hiền đệ cứ việc ra nghênh đón đi, làm cho y mất tính kiêu ngạo trước và cảnh cáo y không được phản trắc.

Lạc Thiên mỉm cười đứng dậy đi ra luôn nhưng chưa ra khỏi cửa phòng hình như y nghĩ đến một việc gì, vội quay đầu lại nói:

- Tại hạ suýt quên việc này chưa thưa cùng Sơn chủ hay, hôm qua La Cao mật báo cho tại hạ hay, nghe nói những nhân vật hắc đạo gần đây về đầu hàng Sơn chủ có hành vi lên lút. Hình như chúng muốn dò thám những sự bí ẩn của bốn sơn vậy.

- Hạ hiền đệ nếu thấy tên nào khả nghi cứ việc xử tử ngay.

- Việc này tại hạ là khách thì không tiện thi hành những việc đó, thôi để tại hạ giao lại cho Hình đường vậy.

- Hiền đệ đã có Diêm Vương Lệnh thì hiền đệ muốn làm gì thì làm chứ không nên khiêm tốn.

Lạc Thiên vâng lời, quay mình đi luôn.

Vệ Phi Long với mấy chục người phi ngựa tới sơn khẩu đã có hai hàng đại hán bổng đao đứng nghênh đón.

Phi Long ngẩng đầu lên thấy dãy núi cao chọc trời, chỉ có một con đường vào được mà thôi. Thật là một người canh gác, muôn người cũng không sao vào nổi nên y kinh hãi thâm và lớn tiếng nói:

- Phiền các anh em vào thông báo hộ, bảo Tuyết Liên Giáo Chủ Vệ Phi Long đến cầu kiến Sơn chủ.

Một đại hán liền chạy vào sơn khẩu, giầy lát sau ra trả lời rằng:

- Sơn chủ đi vắng, do Hạ đàn chủ nghênh đón, xin Giáo chủ đợi giầy lát.

Vệ Phi Long đợi chờ mãi không thấy Lạc Thiên ra nghênh đón, tức giận vô cùng, lạnh lùng nói:

- Hừ, một tên tiểu Đàn chủ mà cũng làm bộ làm tịch như vậy.

Một tên đại hán áo xanh của bên Đại Lượng nghe Vệ Phi Long nói như thế liền trợn mắt lên, trầm giọng đáp:

- Vệ giáo chủ không nên khinh thị Hạ đàn chủ, Đàn chủ là người tài hoa cái thế, võ công trác tuyệt. Sơn chủ cũng phải tin cậy ông ta như tay phải, tay trái nên ai cũng phải phục tùng ông. Vệ giáo chủ nên kính trọng ông ta phần nào, như vậy sẽ có ích lợi cho Giáo chủ đấy.

Phi Long nghe nói càng tức giận thêm, đang định nổi khùng nhưng nghĩ lại mình là tôn trưởng một môn phái, hà tất phải giận một tên tiểu bối vô danh như thế, cho nên y chỉ cười nhạt một tiếng rồi ngẩng mặt lên nhìn trời xanh.

Bỗng chỗ sơn khẩu có tiếng vó ngựa vọng tới rất nhộn nhịp. Phi Long liền thấy mấy chục người ngựa phi tới, người đi sau trông rất hung ác, bộ mặt vừa xấu xí vừa lạnh lùng, trên trán lại có một vết sẹo rộng chừng ba ngón tay, đôi ngươi lóng lánh tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi. Vừa ra tới nơi, người đó phi ngựa tới lạnh lùng hỏi:

- Vị nào là Vệ Phi Long, Vệ lão sư thế?

Phi Long thấy người ấy không những táo bạo, không gọi mình là Giáo chủ, như vậy là cố ý khinh khi. Ông ta tức giận vô cùng, trầm giọng đáp:

- Bốn Giáo chủ đây, ngươi là ai?

- Lão phu họ Hạ, phong thanh Giáo chủ có cánh tay vàng vô địch trời Nam Hạ, mỗ đã muốn được quen biết. Giáo chủ có định chỉ giáo cho hay không?

- Không dám, chúng ta nên thân mật với nhau thì hơn.

Nói xong, y giơ tay phải ra nắm lấy tay của Lạc Thiên nhưng thân pháp của Lạc Thiên rất kỳ ảo, chỉ né người một cái đã tránh được liền, trái lại y còn đưa hữu chưởng ra nắm lấy bàn tay của Phi Long. Chỉ nghe thấy kêu bộp một tiếng, chưởng của hai người nắm vào nhau và ai nấy ngấm ngấm vận chân lực xem ai mạnh ai yếu.

Lạc Thiên vừa cười vừa đáp:

- Không dám.

Phi Long thấy vậy mặt biến sắc, năm ngón tay như gãy.

Lạc Thiên cả cười bỗng buông tay ra.

- o O o -